

Ce este Adevărul? – Numărul Cinci

Mângâietorul

Jeff Pippenger

2023-09-11

Istoria profetică deschisă în cadrul celor șapte tunete identifică istoria în care ne aflăm acum. Taina a fost ascunsă până când a sosit istoria pe care o reprezenta. Acesta este timpul când Mângâietorul, Duhul „adevărului”, descoperă adevărul pe care Ioan l-a numit Descoperirea lui Isus Hristos, căci Isus Hristos este Adevărul. Nu este doar faptul că termenul „adevăr” reprezintă caracterul lui Dumnezeu. Și nu este doar o descoperire a minunatului lingvist, că termenul ebraic pentru „adevăr” este folosit în moduri atât de profunde de-a lungul Scripturilor. Ci este, de asemenea, miracolul uimitor care, atunci când este înțeles, devine cheia pentru deschiderea profețiilor cărții Apocalipsei și, făcând astfel, deschide întreaga Biblie. Dar aceasta este numai pentru aceia care sunt dispuși să vadă, să audă și să păzească lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape.

Pentru ca oamenii să recunoască „adevărul” în așa fel încât să fie sfințiți prin el, este necesară prezența Duhului Sfânt. Oamenii pot înțelege din punct de vedere intelectual cuvântul „adevăr” și chiar pot fi uimiți de însemnătatea lui, însă „adevărul” trebuie să fie mâncat. El trebuie să fie interiorizat și făcut parte a experienței unei persoane, căci cuvântul transmite puterea creatoare a lui Dumnezeu celor ce caută să fie transformați după chipul lui Hristos. Unul dintre punctele de plecare ale cercetării mele personale asupra cuvântului ebraic tradus prin „adevăr” l-au constituit savanții ebraiști, care abordează și ei natura uimitoare a cuvântului „adevăr” și folosirea lui în Biblie. Dar nu există niciun motiv să credem că înțelegerea lor intelectuală a cuvântului „adevăr” i-a condus la Hristos.

Faptul profetic că Cuvântul trebuie să fie mâncat în prezența Duhului Sfânt face ecou definiției date de sora White „untdelemnului” din parabola celor zece fecioare, precum și descrierii ei a celor două clase de fecioare care Îl așteaptă pe Mire.

Simbolul are, cel mai adesea, mai mult decât o singură semnificație, iar semnificația lui trebuie determinată de contextul în care se află simbolul. Ea nu trebuie stabilită nici după definiția pe care o dă un expert în gramatică aceluși cuvânt, nici după cadrul istoric în care cuvântul a fost scris. Aceste două abordări sunt cele de care teologii adventismului s-au folosit pentru a tăgădui „adevărul”. Un simbol este definit de contextul în care este folosit. În cadrul Spiritului Profeției, cuvântul „untdelemn” din parabola celor zece fecioare reprezintă cel puțin câteva lucruri diferite, în funcție de contextul pasajului în care apare „untdelemnul”. De ce o clasă de fecioare posedă untdelemnul, iar cealaltă nu?

„Există o lume care zace în nelegiuire, în înșelăciune și amăgire, în însăși umbra morții,—adormită, adormită. Cine simte durerea sufletului ca să-i trezească? Ce glas îi poate ajunge? Mîntea mea este purtată spre viitor, când se va da semnalul: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să obțină untdelemnul pentru umplerea din nou a candelor lor și, prea târziu, vor descoperi că acel caracter, care este reprezentat prin

untdelemn, nu este transmisibil. Acel untdelemn este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transmisibil. Niciun om nu-l poate asigura pentru altul. Fiecare trebuie să dobândească pentru sine un caracter curățit de orice pată a păcatului.” Bible Echo, 4 mai 1896.

Fecioarele nehibzuite nu posedă caracterul necesar pentru a birui în criza care va veni în curând. Le lipsește neprihănirea lui Hristos. Dar untdelemnul este, de asemenea, o solie, iar untdelemnul din parabola celor zece fecioare, în „zilele de pe urmă”, este solia finală de avertizare, reprezentată de Descoperirea lui Isus Hristos, care trebuie să fie auzită, citită și păzită.

„Cei unși, care stau lângă Domnul întregului pământ, ocupă poziția dată odinioară lui Satan ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîncetată cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul prin care Dumnezeu păstrează candelarele credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să nu se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt nu ar fi revărsat din cer în soliile Duhului lui Dumnezeu, uneltele răului ar exercita un control deplin asupra oamenilor.”

„Dumnezeu este dezonorat atunci când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel refuzăm untdelemnul de aur pe care El l-ar turna în sufletele noastre, pentru a fi transmis celor aflați în întuneric. Când se va auzi chemarea: «Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au plătit harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt pregătiți să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au în ei înșiși puterea de a dobândi untdelemnul, iar viața lor este ruinată. Dar dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este cerut, dacă stăruim în rugăciune, așa cum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», dragostea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul de aur ne va fi transmis. «Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume.” Review and Herald, 20 iulie 1897.

„Uleiul” este mesajul final, care, încă o dată, este Descoperirea lui Isus Hristos. În pasaj, cei care doresc să aibă uleiul trebuie să se roage stăruitor lui Dumnezeu, așa cum a făcut Moise în peștera Horebului. Dar observați că, dacă trebuie să „ne rugăm stăruitor, așa cum a făcut Moise”, ca Dumnezeu să ne „arate” „slava” Sa, mai întâi trebuie să cerem Duhul Sfânt, care este Mângâietorul. Dacă facem aceasta, atunci, prin înșeri și prin cele două țevi de aur, vom primi din neprihănirea lui Hristos. Ne înșelăm singuri dacă socotim că putem să ne rugăm și să stăruim pentru caracterul lui Hristos, așa cum tradițiile și obiceiurile adventismului laodicean sugerează că ar trebui făcut, în timp ce, în același timp, refuzăm mesajul Descoperirii lui Isus Hristos. Neprihănirea Sa ne este transmisă prin „soliile Duhului lui Dumnezeu”, care sunt transmise de cei doi unși care stau înaintea tronului lui Dumnezeu. Când respingem mesajul Său, respingem neprihănirea Sa.

Atunci am răspuns și i-am zis: „Ce sunt acești doi măslini, la dreapta sfeșnicului și la stânga lui?” Am răspuns din nou și i-am zis: „Ce sunt aceste două ramuri de măslin care, prin cele două țevi de aur, își varsă din ele untdelemnul auriu?” El mi-a răspuns și mi-a zis: „Nu știi ce sunt acestea?” Iar eu am zis: „Nu, domnul meu.” Atunci el a zis: „Aceștia sunt cei doi unși,

care stau înaintea Domnului întregului pământ.” Zaharia 4:11–14.

Cei doi „unşi”, „care stau înaintea Domnului întregului pământ”, sunt de asemenea reprezentaţi ca cei doi martori din Apocalipsa unsprezece.

„Cu privire la cei doi martori, profetul declară mai departe: «Aceştia sunt cei doi măslini şi cele două sfeşnice care stau înaintea Dumnezeului pământului.» «Cuvântul Tău», a spus psalmistul, «este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea.» Apocalipsa 11:4; Psalmii 119:105. Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului şi Noului Testament.” Tragedia veacurilor, 267.

Fie că luăm în considerare mărturia lui Zaharia, fie pe cea a lui Ioan despre cei doi martori, contextul oricăreia dintre aceste mărturii este procesul de comunicare care constituie chiar primul adevăr menţionat în legătură cu solia Descoperirii lui Isus Hristos din Apocalipsa, capitolul 1, versetul 1. De la Tatăl, la Fiul, la înger, la un profet, către biserică. Procesul prin care Hristos vorbeşte omenirii este o înţelegere majoră pe care El caută să o descopere în cadrul soliei finale de avertizare. Aceasta corespunde accentului din prezentarea atât a soliei primului înger, cât şi a celei de-al treilea înger.

പ്രഥമ ദൂതന്റെ സന്ദേശം വിലയം മിലലറാൽ
പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുന്നു. മിലലററിനുണ്ട്
തിരിച്ചറിയാൻപെടേണ്ട നിരവധി പരവാചക സുഭാവലക്ഷണങ്ങൾ.
അദ്ദേഹം ആ പരസമാനത്തിന്റെ “പിതാവായിരുന്നു”;
അൽഹയുടെയും മെഗേയുടെയും ആശയപ്രകാരം അതിനർത്ഥം ഒരു
പുത്തൻ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. “മിലലററെറ്റ്” എന്ന്
നാമത്തിൽ പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പരസമാനതയാണ്
അദ്ദേഹം പ്രതിനിധീകരിച്ചത്; ആ പദം ഒരു തരത്തിലുള്ള
പറയ്ക്കുകയുള്ള പരാണ്. പരവാചക വ്യാഖ്യാനത്തിനായുള്ള ബബിളി
നിയമങ്ങളുടെ ഒരു സമുച്ചയം കർമ്മീകരിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം
ഉപയോഗിക്കപ്പെടും. ആ നിയമങ്ങൾ ദൈവാത്മാവിന്റെ
സന്ദേശങ്ങളുടെ ആശയവിനിമയത്തിലേ ഒരു പരധാന ഘടകമായി
മാറുന്നു; മിലലററുടെ തലമുറയിലവർ തങ്ങളുടെ മുഖ്യമായ
ലാവോദികയാവസ്ഥ നിലനിർത്തണമോയോ ജ്ഞാനികളായ
ഫിലദൽഫയരകണമോയോ എന്ന് തിരഞ്ഞെടുത്തതുപോലെ, ആ
സന്ദേശങ്ങൾ നിരസിക്കപ്പെടുകയോ സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയോ
ചെയ്യും. പ്രഥമ ദൂതന്റെ സന്ദേശത്തിന്റെ പിതാവെന്ന നിലയിൽ,
മൂന്നാം ദൂതന്റെ സന്ദേശം ഘോഷിക്കുന്ന ഒരു പരസമാനത്തിന്റെ
മാതൃകയായി അദ്ദേഹം നിലകൊള്ളുന്നു; ആ പരസമാനം
സന്ദേശത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നതു, പരവാചക
വ്യാഖ്യാനത്തിനായുള്ള പ്രത്യേകമായ ബബിളി നിയമങ്ങളുടെ
ഒരു സമുച്ചയത്താൽ നയിക്കപ്പെടും, മിലലർ പ്രഥമ ദൂതന്റെ
സന്ദേശം ദൃഢമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതിനായി
ഉപയോഗിക്കപ്പെടേണ്ടതുപോലെ തന്നെ, ആ നിയമങ്ങൾ മൂന്നാം
ദൂതന്റെ സന്ദേശത്തെയും ദൃഢമായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. ദൈവം

ഒരികകലും മാറുന്നില്ല; യശോക്രീസ്തു ഇന്നലെയും ഇന്നും എന്നകേകും അതേ തന്നെയാണ്.

Nu vă înșelați, preaiubiții mei frați. Orice dar bun și orice dar desăvârșit este de sus și se coboară de la Tatăl luminilor, la care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare. El, de bunăvoia Sa, ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Sale. Iacov 1:16–18.

Mw'itanguriro canke ku mpera y'Ubwadiventisiti, ubutumwa bw'Umwuka w'Imana bugereranywa n'amavuta, bushikirizwa biciye ku bashingantahe babiri. Mu ntango, hamwe n'Abamillerite, abo bashingantahe babiri bari Isezerano rya Kera n'Isezerano Rishasha; kandi ku mpera ni Bibiliya n'Umwuka w'Ubuhanuzi. Iyi ni yo mpamvu Yohana, uwuserukira mu buryo butunganye kuruta abandi iherezo ry'ubwoko bw'Imana mu misi y'iherezo y'urubanza rw'itohoza, yari ku kirwa ca Patimo.

Eu, João, que também sou vosso irmão e companheiro na tribulação, e no reino e na paciência de Jesus Cristo, estava na ilha chamada Patmos, por causa da palavra de Deus e do testemunho de Jesus Cristo. Apocalipse 1:9.

Cadru profetic al Patmosului arată că Ioan era persecutat. El era persecutat pentru că primea mesajele Duhului lui Dumnezeu, care identifică Descoperirea lui Isus Hristos prin Biblie și Spiritul Profeției.

Persecuția poporului lui Dumnezeu din „zilele de pe urmă” este, de asemenea, reprezentată în Apocalipsa unsprezece, când cei doi martori sunt uciși pe străzi, iar toți se bucură de moartea lor. În capitolul unsprezece, acei doi martori sunt Ilie și Moise. Ei și-au dat mărturia timp de trei ani și jumătate, iar apoi au fost uciși, dar după aceea au fost înviați.

Toți profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre propria lor istorie; astfel, dacă există vreodată o carte care vorbește despre zilele de pe urmă, aceea este cartea Apocalipsei, unde toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie. Prin urmare, în zilele de pe urmă trebuie să existe o „solie” care este ucisă și apoi înviată. Apocalipsa unsprezece a ilustrat istoria Revoluției Franceze, dar ilustrează mai direct un atac împotriva soliei celui de-al treilea înger în zilele de pe urmă. Solia și mișcarea care au fost prefigurate prin solia și mișcarea lui Miller au suferit acel atac și au murit la 18 iulie 2020. Potrivit cu Apocalipsa unsprezece, acel atac urma să fie dus la îndeplinire de fiara care se ridică din adâncul fără fund.

Și când își vor fi sfârșit mărturia, fiara care se ridică din adânc va face război împotriva lor, îi va birui și-i va omori. Și trupurile lor moarte vor zăcea în ulița cetății celei mari, care, duhovnicește, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Apocalipsa 11:8, 9.

Sora White ne informează că „adâncul fără fund” reprezintă o nouă manifestare a puterii satanice.

“Când își vor fi sfârșit [și sfârșesc] mărturia.’ Perioada în care cei doi martori trebuiau să procească îmbrăcați în sac s-a încheiat în 1798. Pe când se apropiau de încheierea lucrării lor în obscuritate, trebuia să se facă război împotriva lor de către puterea reprezentată ca ‘fiara care

se ridică din adânc’. În multe dintre națiunile Europei, puterile care domneau în Biserică și în Stat fuseseră timp de secole controlate de Satana, prin intermediul papalității. Dar aici este adusă în atenție o nouă manifestare a puterii satanice.” Tragedia veacurilor, 268.

Sunt identificate trei puteri în cartea Apocalipsa care ies din adânc: cea dintâi menționată este islamul în Apocalipsa capitolul nouă, versetul doi; a doua este ateismul Revoluției Franceze în capitolul unsprezece, versetul opt; iar a treia este Roma modernă în capitolul șaptesprezece, versetul opt. „Noua manifestare” din zilele de pe urmă, care nu numai că va ataca mișcarea prefigurată de mișcarea millerită, ci va ataca și lumea, este falsa trezire a falsului Strigăt de la Miezul Noptii, cunoscută sub numele de „Woke-ism”. Woke-ismul reprezintă o „nouă manifestare a puterii satanice”, care este susținută de actualul anticrist iezuit și este promovată prin negustori, prin conducătorii politici ai Națiunilor Unite, prin reprezentanții liberali din bisericile căzute ale protestantismului din Statele Unite și prin Partidul Democrat, în legătură cu republicanii RINO, care fie promovează, fie îngăduie promovarea tuturor variațiunilor stilurilor de viață deviate ale comunității homosexuale, așa cum este reprezentată în capitolul unsprezece prin „Sodoma”. Aceste trei puteri sunt cele care conduc lumea la Armagedon și ele sunt, de asemenea, reprezentate prin „Egiptul”, simbolul ateismului și al spiritului lumesc. Așezat în contextul anarhiei Revoluției Franceze, care este un alt element al acestor trei puteri ce alcătuiesc ceea ce sora White numește „confederația răului”, acestea fie promovează în mod direct, fie îngăduie Woke-ismul. Woke-ismul este contrafacerea satanică a trezirii celor zece fecioare. Mai avem de discutat asupra acestor aspecte, dar mai întâi trebuie să abordăm urmările uciderii din uliță care a fost săvârșită la 18 iulie 2020.

Și, de asemenea, dragă cititorule, te rog să înțelegi că nu am niciun sprijin de oferit Partidului Republican. Nu există nicio orientare politică în care să am vreo încredere. Eu doar semnez dinamica profetică existentă în Statele Unite, în Națiunile Unite și în Papalitate. Această dinamică va fi abordată mai specific atunci când vom începe să tratăm în mod direct cele două coarne care se desfășoară în paralel din 1798 până la legea duminicală.

სატანური „ვოკიზმი“, რომელიც ყალბ შუალამის ღალადისს წარმოადგენს, წინ უსწრებს ნამდვილ შუალამის ღალადისს; და ჭეშმარიტი შუალამის ღალადისის დრომდე ისინი, რომელნიც ქუჩებში დახოცილნი იყვნენ, საბოლოოდ ან უგუნურ, ან გონიერ ქალწულებად ჩამოყალიბდებიან. ახლა დადგა ის დრო, როდესაც ჩვენი ხასიათების შეკვრა სრულდება — ან იმ კონად, რომელიც განადგურების ცეცხლისთვის არის განწყობილი, ან იმ კონად, რომელიც ზეციური საუნჯისთვის არის მომზადებული.

Sora White ananena kuti m’nthawi ya kucedwa anamwali opusa a m’mbiri ya a Miller anayankha mosiyana ndi anamwali anzeru pa kukhumudwitsidwa koyesera, motero kusonyeza kuti pofika nthawi ya kucedwayo makhalidwe awo anali atakhazikika kale. Koma umboni wa Yereimiya ukutidziwitsa kuti tingasankhe kubwerera kwa Mulungu ndipo Iye sadzangobwerera kwa ife kokha, koma adzatipanga khoma lamkuwa lotetezedwa motsutsana ndi oyipa ndi owopisa pamene tikugwiritsidwa ntchito monga wolankhulira wake m’vuto lotsatira. Pa mfuno imeneyo ya uneneri ndipamene Yesu amatilonjeza kutitonhoza. Umenewu ndiwo tanthauzo la machaputala anayi a Yohane amene akukhazikitsidwa mkati mwa mbiri yathu ya panopa.

Uleiul este Duhul Sfânt; el este caracter și este mesajele Duhului lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este „Mângâietorul”. După cum Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut, și după cum Isus Și-a jertfit ființa Sa dumnezeiască pentru a primi de bunăvoie, ca parte a Sa pentru veșnicie, omenirea pe care o crease, tot astfel și Duhul Sfânt, care este dat în această perioadă de timp, va rămâne cu noi pentru totdeauna.

Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, ca să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi. Ioan 14:15–18.

Acest sacrificiu al Duhului, de a alege să rămână cu ființele omenești pentru totdeauna, este paralel cu sacrificiul celorlalte două Persoane ale trio-ului ceresc. Poate la fel de semnificativ ca sacrificiul Duhului, în disponibilitatea Sa de a locui în fiecare dintre cei răscumparați pentru veșnicie, este faptul că venirea „Mângâietorului” în această istorie anume indică momentul în care poporul lui Dumnezeu este pecetluit pentru eternitate.

Și nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Efeseni 4:30.

În istoria în care făgăduința Mângâietorului este împlinită în chip desăvârșit, care este istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, Duhul va „rămâne” în noi „pentru totdeauna”. Fiecare creștin care a împlinit cerințele Evangheliei a primit Duhul Sfânt și a fost astfel „pecetluit pentru ziua răscumpărării”, însă acea pecetluire doar arată înainte spre timpul când cei o sută patruzeci și patru de mii urmează să fie pecetluiți în cursul acestei istorii prezente. În Efeseni, aceia care sunt pecetluiți pentru ziua răscumpărării sunt puși în contrast cu aceia care „întristează” „Duhul Sfânt”. Ei întristează Duhul Sfânt prin refuzul de a primi comunicările Duhului lui Dumnezeu și astfel refuză untdelemnul de aur. Când Hristos făgăduiește să ne trimită „Mângâietorul”, „Duhul adevărului”, în această perioadă de dezamăgire, El făgăduiește să-Și pună pecetea asupra noastră, iar pecetea Sa reprezintă păzirea poruncilor Sale, în mod deosebit porunca Sabatului, care este ziua în care Ioan a primit descoperirea și care este chestiunea ce este pe punctul de a se confrunta cu lumea.

Sigilarea fecioarelor înțelepte se împlinește înaintea testului legii duminicale, căci acolo se vor manifesta caracterele atât ale celor înțelepte, cât și ale celor neînțelepte; iar caracterul nu se dezvoltă niciodată într-o criză, ci doar se manifestă. Sigilarea reprezintă, printre altele, o transformare de la mintea unei Laodiceene la mintea unei Filadelfiene. Problema este că, pentru ca această transformare să fie împlinită, primul test pentru fiecare dintre noi este să înțelegem cu adevărat că până acum am fost Laodiceeni; căci, fiind Laodiceeni, atitudinea noastră spirituală principală este că totul este în regulă, când, în realitate, totul este cu desăvârșire greșit. Acea atitudine trebuie înlăturată; ea este unul dintre lucrurile ticăloase care trebuie despărțite de cele prețioase.

„De îndată ce poporul lui Dumnezeu este pecetluit pe frunțile sale — nu cu vreo pecete sau vreun semn care să poată fi văzut, ci printr-o statornicire în adevăr, atât intelectuală, cât și

spirituală, astfel încât să nu poată fi clintit — de îndată ce poporul lui Dumnezeu este pecetluit și pregătit pentru cernere, aceasta va veni. Într-adevăr, ea a și început deja; judecățile lui Dumnezeu sunt acum asupra țării, pentru a ne avertiza, ca să știm ce vine.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 4, 1161.

“Miâietorul” pe care Isus îl făgăduiește ucenicilor Săi, care îi mângâie în vremea dezamăgirii, Își călăuzește poporul în tot adevărul, iar printr-o „așezare în adevăr” suntem pecetluiți. „Adevărul” în care poporul lui Dumnezeu trebuie să se așeze în acest moment este „adevărul” care este desigilat chiar înainte de închiderea timpului de probă, căci „vremea este aproape”. Acel adevăr este structura istoriei ascunse a celor șapte tunete, iar acea istorie ascunsă identifică istoria în care Descoperirea lui Isus Hristos este deschisă. Istoria ascunsă a celor șapte tunete se va împlini chiar în vremea în care „adevărul”, reprezentat ca istorie ascunsă, este desigilat. Desigilarea „adevărului” este ceea ce îi pecetluiește pe aceia care primesc mesajul care a fost mai înainte sigilat.

Poporul lui Dumnezeu este pecetluit pe frunțile lor înaintea zguduirii neamurilor mânioase care are loc la legea duminicală, inițiind astfel ruina națională. Descoperirea lui Isus Hristos este „cuvintele prorociei” cărții Apocalipsei, care nu mai trebuie să fie pecetluite, căci vremea este aproape. Acesta este adevărul care acum trebuie să fie citit, auzit și, cel mai important, păzit, dacă vrem să fim binecuvântați.

Iuda i-a zis, nu Iscarioteanul: Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă, și nu lumii? Isus a răspuns și i-a zis: Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvintele Mele; și Tatăl Meu îl va iubi, iar Noi vom veni la el și Ne vom face locuința la el. Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele; iar cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis. Aceste lucruri vi le-am spus cât încă sunt cu voi. Dar Mângâietorul, care este Duhul Sfânt, pe care Tatăl Îl va trimite în Numele Meu, va va învăța toate lucrurile și va va aduce aminte de toate cele ce v-am spus Eu. Ioan 14:22–26.

Pentru cei care păzesc solia care este în curs de a fi desigilată, făgăduința este că Mângâietorul ne va „învăța” „toate lucrurile”, „orice” a spus Isus „vouă”. Aceasta este făgăduința care s-a împlinit pentru ucenicii de pe drumul spre Emaus și, după aceea, pentru cei unsprezece ucenici. Când Hristos Și-a îndepărtat mâna de pe ochii ucenicilor de la Emaus, care erau „ținuți”, iar apoi a „deschis” „priceperea” celor unsprezece ucenici, pentru ca ei să poată „înțelege Scripturile” pe deplin, El consemna o făgăduință pentru cei care trăiesc în „zilele de pe urmă”, care se vor întoarce din dezamăgirea lor, se vor pocăi de starea lor laodiceană și vor primi „adevărul”. „Mângâietorul” din „zilele de pe urmă” va „aduce toate lucrurile” în „aducerea noastră aminte”, pe măsură ce ne învață „toate lucrurile”. Tot atât de însemnat cum este faptul că, în timp ce ne învață toate lucrurile, El aduce în amintirea noastră adevărurile din trecut, tot astfel El ne va și „arăta lucrurile viitoare”.

Cu toate acestea, vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă plec, Îl voi trimite la voi. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată: cu privire la păcat, pentru că nu cred în Mine; cu privire la neprihănire, pentru că Mă duc la Tatăl Meu și nu Mă veți mai vedea; cu privire la judecată, pentru că stăpânitorul lumii acesteia este judecat. Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă, când va veni El, Duhul

adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; pentru că nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va vesti lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va face cunoscut. Ioan 16:7–14.

În acest timp, Mângâietorul ne va „călăuzi” în „adevăr”, ne va „învăța toate lucrurile”, inclusiv „lucrurile viitoare”, căci în acest timp Isus încă mai are „multe lucruri să” ne spună. Aceste lucruri, fie că sunt lucruri din „aducerea noastră aminte”, „lucruri viitoare” sau multele „lucruri” pe care „încă” le are să ni le spună, sunt ceea ce ne pecetluiește pentru criza care vine. Aceasta face astfel, căci adevărul Său reprezintă puterea Sa creatoare. El ne pecetluiește înainte de criza care vine, fiindcă intenționează ca noi să fim avertizați dinainte cu privire la cea mai mare perioadă de persecuție împotriva poporului Său care va avea loc vreodată în istoria sacră. Acea persecuție identifică în mod specific faptul că vorbele și faptele pe care le-am făcut în trecut vor fi aduse aminte și folosite împotriva noastră, așa cum cuvintele lui Hristos au fost răstălmăcite împotriva Lui. Cu toate acestea, noi trebuie să prezentăm mesajul ca o mărturie împotriva răzvrătirii lor, așa cum este reprezentată prin Ezechiel și Hristos.

Adu-ți aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, îl vor păzi și pe al vostru. Dar toate aceste lucruri vi le vor face din pricina Numelui Meu, pentru că nu-L cunosc pe Cel ce M-a trimis. Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au niciun cuvânt de apărare pentru păcatul lor. Cine Mă urăște pe Mine urăște și pe Tatăl Meu. Dacă n-aș fi făcut între ei lucrările pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum M-au și văzut, și M-au urât atât pe Mine, cât și pe Tatăl Meu. Însă lucrul acesta se întâmplă ca să se împlinească cuvântul scris în Legea lor: M-au urât fără temei. Dar când va veni Mângâietorul, pe care vi-L voi trimite de la Tatăl, și anume Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Ioan 15:20–26.

“စစ်မှန်ခြင်း၏ ဝိညာဉ်တော်” သည် “နှစ်သိမ့်ရှင်” ဖြစ်ပြီး “စစ်မှန်ခြင်း” တော်မူသော ခရစ်တော်အကောင်းကို “သက်သေခံ” မည်။ ထိုပင် “စစ်မှန်ခြင်း” သည် အာလဟနှင့် အိုမဂေါ၊ ပထမနှင့် နောက်ဆုံး၊ အစနှင့် အဆုံး ဖြစ်တော်မူ၏။ ယခုအခါ အဖွင့်ခံနရေသော မိုးကျိုးခနစ်ချက်၏ ဝှက်ထားသော သမိုင်းသည် တစ်သိန်းလေးသောင်းလေးထောင်၏ တံဆိပ်ခတ်ခြင်းဆိုင်ရာ သတင်းစကား ဖြစ်သည်။ ၂၀၂၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် ၁၈ ရက်၏ နောက်ဆက်တွဲကာလ၌ ယရေမိသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ပထမဦးစွာ ချစ်တော်မူသော ကိုယ်တော်ထံသို့ ပြန်လှည့်ရန် ရွေးချယ်နိုင်ကောင်း ဥပမာတစ်ရပ်ကို ပေးထားသည်။ ထိုပြန်လှည့်ခြင်းအမှုကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် အဖိုးတန်သောအရာကို ယုတ်ညံ့သောအရာမှ ခွဲခြားရန် ကျွန်ုပ်တို့၌ တာဝန်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် တုန်လှုပ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏ ကယ်တင်ခြင်းကို အကောင်အထည်ဖော်ကာ ထိုအမှုကို ပြီးမြောက်စေလျှင် တံဆိပ်ခတ်ခြင်းကို ခံရမည်ဖြစ်ပြီး ထိုနောက် ချက်ချင်းပင် ကမ္ဘာမြေသမိုင်း၏ အကျိုးစီးဆုံး အကျပ်အတည်းထံသို့ ဝင်ရောက်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအပင် ပရောဖက်များ၊ မင်းကြီးများနှင့် ဖြောင့်မတ်သော လူတို့က မပြလို၍ တောင့်တခွဲသော သမိုင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကျိခြင်းရမည့် အခွင့်ထူးကို ရရှိမည် ဖြစ်သည်။

Cei care preiau acea lucrare și se întorc „vor umbla în lumina care purcede de la tronul lui Dumnezeu”, iar prin „mijlocirea îngerilor va exista o comunicare neîncetată între cer și pământ”, acesta fiind procesul de comunicare identificat în versetul de deschidere al cărții Apocalipsa.

„Не все во овој свет застанале на страната на непријателот против Бога. Не сите станале неверни. Има верен малуброен остаток кој Му е вистински на Бога; зашто Јован пишува: ‘Тука се оние што ги пазат Божјите заповеди и верата Исусова.’ Откровение 14:12.

Наскоро битката ќе се води жестоко меѓу оние што Му служат на Бога и оние што не Му служат. Наскоро сè што може да се разлиша ќе биде разлишано, за да остане она што не може да се разлиша.“

„Satana este un student sârguincios al Bibliei. El știe că timpul său este scurt și caută în orice punct să zădărnicească lucrarea Domnului pe acest pământ. Este imposibil să se dea vreo idee despre experiența poporului lui Dumnezeu care va fi viu pe pământ atunci când slava cerească și o repetare a persecuțiilor din trecut se vor împleni. Ei vor umbla în lumina care pornește de la tronul lui Dumnezeu. Prin mijlocirea îngerilor va exista o comunicare neîncetată între cer și pământ. Iar Satana, înconjurat de îngeri răi și pretinzând că este Dumnezeu, va face minuni de tot felul, pentru a-i înșela, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Poporul lui Dumnezeu nu își va găsi siguranța în săvârșirea de minuni, căci Satana va contraface minunile care vor fi înfăptuite. Poporul încercat și pus la probă al lui Dumnezeu își va găsi puterea în semnul despre care se vorbește în Exodul 31:12–18. Ei trebuie să ia poziție pe Cuvântul cel viu: «Stă scris». Aceasta este singura temelie pe care pot sta în siguranță. Cei care și-au călcat legământul cu Dumnezeu vor fi în ziua aceea fără Dumnezeu și fără nădejde.”

„Închinătorii lui Dumnezeu vor fi deosebiți în mod deosebit prin respectul lor față de porunca a patra, deoarece aceasta este semnul puterii creatoare a lui Dumnezeu și mărturia pretenției Sale asupra reverenței și omagiului omului. Cei răi vor fi deosebiți prin străduințele lor de a dărâma memorialul Creatorului și de a înălța instituția Romei. În chestiunea acestui conflict, întreaga creștinătate va fi împărțită în două mari clase: cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, și cei care se închină fiarei și icoanei ei și primesc semnul ei. Deși biserica și statul își vor uni puterea pentru a-i constrânge pe toți, „mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi”, să primească semnul fiarei, totuși poporul lui Dumnezeu nu-l va primi. Apocalipsa 13:16. Profetul din Patmos îi vede pe „cei ce biruieră fiara, icoana ei, semnul ei și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu” și cântând cântarea lui Moise și a Mielului. Apocalipsa 15:2.

„Teste și încercări înfricoșătoare îi așteaptă pe copiii lui Dumnezeu. Spiritul de război tulbură neamurile de la o margine a pământului până la cealaltă. Dar, în mijlocul timpului de strâmtorare care vine, — un timp de strâmtorare cum n-a mai fost de când există neam, — poporul ales al lui Dumnezeu va sta neclintit. Satana și oștirea lui nu-i pot nimici, căci îngerii care excelează în putere îi vor ocroti.” Testimonies, volumul 9, 15–17.

Este vrednic să se recunoască faptul că acest pasaj este încheierea unui capitol care începe la pagina unsprezece din Testimonies, volumul nouă, lucru ce poate fi recunoscut ca reprezentând nouă-unsprezece. Este vrednic să se observe că titlul este despre Mirele care vine și, de asemenea, despre diagramele lui Habacuc, de unde Pavel a preluat versetul pe care l-a scris în cartea Evrei. Începutul capitolului marchează istoria care a început la 11 septembrie 2001, cele două table ale legământului profeției în care s-a intrat la începutul adventismului și faptul că titlul este ultima criză, ceea ce identifică ultimul Strigăt de la Miezul Noptii. Sfârșitul capitolului este în deplin

acord cu începutul, căci atât începutul, cât și sfârșitul tratează criza finală.

„Secțiunea 1 — Pentru venirea Împăratului”

„Încă puțină vreme, și Cel ce va veni va veni și nu va zăbovi.” Evrei 10:37.

„Ultima criză”

„Trăim în timpul sfârșitului. Semnele vremurilor, care se împlinesc cu repeziciune, declară că venirea lui Hristos este aproape. Zilele în care trăim sunt solemne și importante. Duhul lui Dumnezeu este retras treptat, dar cu siguranță, de pe pământ. Urgii și judecăți cad deja asupra celor ce disprețuiesc harul lui Dumnezeu. Calamitățile de pe uscat și de pe mare, starea tulbură a societății, alarmele de război sunt pline de semnificații prevestitoare. Ele vestesc dinainte evenimente apropiate de cea mai mare însemnătate.” Testimonies, volumul 9, 11.

Dacă ne întoarcem și acceptăm înalta chemare de a fi „gura” lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată de Ieremia, vom participa foarte curând la cea mai mare strângere a recoltei din istoria sacră.

El le-a rostit și cuvinte de nădejde și de curaj. „Să nu vi se tulbure inima”, a spus El; „credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri: dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce iarăși și vă voi primi la Mine; pentru ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi. Și știți unde Mă duc, și știți și calea.” Ioan 14:1–4. Pentru voi am venit în lume; pentru voi am lucrat. Când voi pleca, voi continua totuși să lucrez cu stăruință pentru voi. Am venit în lume ca să Mă descopăr vouă, pentru ca voi să credeți. Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru ca să lucrez împreună cu El în favoarea voastră.

„Adevărat, adevărat vă spun: cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face lucrări mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl Meu.” Ioan 14:12. Prin aceasta, Hristos nu a vrut să spună că ucenicii aveau să depună eforturi mai înalte decât cele depuse de El, ci că lucrarea lor avea să fie de o amploare mai mare. El nu se referea numai la săvârșirea de minuni, ci la tot ceea ce avea să se îplinească sub lucrarea Duhului Sfânt. „Când va veni Mângâietorul”, a spus El, „pe care vi-l voi trimite de la Tatăl, și anume Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine; și voi, de asemenea, veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început.” Ioan 15:26, 27.

„În chip minunat s-au împlinit aceste cuvinte. După coborârea Duhului Sfânt, ucenicii au fost atât de plini de iubire pentru El și pentru aceia pentru care El a murit, încât inimile au fost înmuiate de cuvintele pe care le rosteau și de rugăciunile pe care le înălțau. Ei vorbeau în puterea Duhului; iar sub influența acelei puteri, mii s-au convertit.” Faptele apostolilor, 21, 22.